

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.963 van 11 oktober 2012
in de zaak A. 206.562/XII-7098**

In zake: Carmen PEETERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Geukens
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Moerenstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KASOG SINT-JAN BERCHMANSCOLLEGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Forier
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Bilzersteenweg 243

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 oktober 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing genomen op 28 september 2012 door de delibererende klassenraad van het Sint-Jan Berchmanscollege Genk, 5 economie - moderne talen, waarbij aan Carmen Peeters een oriënteringsattest C wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2012, om 11.15 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Ann Ramaekers, moeder van verzoekster en advocaat Stijn Geukens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Luc Forier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2011-2012 leerling in het eerste jaar van de derde graad, economie - moderne talen, aan het Sint-Jan Berchmanscollege te Genk.

3.2. De over verzoekster delibererende klassenraad stelt op het einde van het schooljaar vast dat verzoekster jaartekorten behaalt voor Frans (46,4%), Engels (48,7%), Duits (48,6%) en economie (49,4%) en hij beslist om verzoekster een oriënteringsattest C toe te kennen. De toelichting die daarbij op het individueel syntheseblad wordt vermeld, luidt:

“Oorzaken/opmerkingen: De onvoldoendes wijzen op een structureel tekort in de basiskennis. De sterk dalende uitslagen in het tweede semester bieden weinig perspectief in deze studierichting. We kunnen wel vaststellen dat de leerling inzet vertoont. De leerling kreeg de volgende begeleidingsvorm(en): Individuele studiebegeleiding door studiementor. De extra begeleiding had niet het gewenste resultaat.”

De klassenraad adviseert “5 Handel” als nieuwe studierichting voor het volgende schooljaar.

Op 28 en 29 juni 2012 vindt overleg plaats tussen de ouders van verzoekster en de directeur, waarover de directeur in een niet gedateerde brief meedeelt dat hun “vraag naar bijkomende proeven wellicht is ingegeven door een traditionele visie op herexamens, waarmee men de leerling een ‘tweede’ kans gaf om tekorten weg te werken. Echter, in de huidige regelgeving [...] is er geen sprake meer van een ‘tweede’ zitting. Integendeel, de klassenraadsbeslissingen kunnen nog slechts uitzonderlijk ná 30 juni vallen. In uw geval heeft de delibererende klassenraad dan ook beslist dat het deliberatiedossier voldoende gegevens bevatte om een beslissing te nemen en/of geen tegenstrijdige gegevens bevatte die een uitstel van de beslissing konden verantwoorden.” De directeur beslist de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.

3.3. Met een brief van 3 juli 2012 stelt verzoekster een beroep in bij de beroepscommissie. Zij groepeerde haar bezwaren onder volgende rubrieken: de adviezen en andere communicatie van de laatste jaren, de opvolging van haar contract voor haar leerstoornissen en haar resultaten en privéproblemen. Zij stelt voor “toch de mogelijkheid van een A-attest te overwegen”, “[e]ventueel in combinatie met onderstaande maatregelen”, waarbij zij de mogelijkheid van vakantietaken suggereert. Mocht de klassenraad daar niet op ingaan, wijst zij nog op de mogelijkheid van een “uitgestelde beslissing”.

Op 23 augustus 2012 adviseert de beroepscommissie om de over verzoekster delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen. Dat advies is als volgt gemotiveerd:

- “- dat beide partijen het er over eens zijn dat Carmen een grote inzet toont en steeds haar best doet om, ondanks haar beperkingen, de nodige resultaten te behalen.
- dat haar dagelijks werk (65%) niet in evenredigheid is met de resultaten van het laatste examen (55,9%), die verstoord werden door externe factoren (scheiding van ouders, ernstige ziekte van grootvader, einde relatie met haar vriendje, pestgedrag door medeleerlingen);

- dat de 4 onvoldoendes in het jaarrapport: Frans 46,4%, Engels 48,7%, Duits 48,6% en Economie 49,4%, wellicht in normale omstandigheden een andere invulling zouden gekregen hebben;
- dat haar eindresultaat 56,6% geen grote afwijking vertoont van het klas-gemiddelde 58,6%;
- dat de leerling, mathematisch gezien, niet geslaagd is. Maar men kan ook de vraag stellen of de punten van het examen niet te zwaar doorwegen bij de beoordeling t.o.v. de punten van het dagelijkse werk. Bij deze leerling is deze vraag zeker gegrond;
- dat in de APR3, waar de moeder van Carmen naar verwijst, sprake is van bij twijfel een positieve beslissing te nemen en de leerling één jaar respijt te geven: de leerling krijgt een A-attest met een waarschuwing voor bepaalde vakken. Zou deze procedure hier niet kunnen toegepast worden? Het zou Carmen de kans geven om, mits de nodige steun, zich te kunnen bewijzen.”

Het schoolbestuur beslist vervolgens op 27 augustus 2012 dat de delibererende klassenraad opnieuw moet beraadslagen.

3.4. Die klassenraad beslist op 30 augustus 2012 andermaal om aan verzoekster een C-attest toe te kennen.

De Raad van State beveelt de schorsing van tenuitvoerlegging van deze beslissing bij arrest nr. 220.744 van 25 september 2012.

3.5. Op 28 september 2012 beslist de delibererende klassenraad om het oriënteringsattest C te handhaven. Hij notuleert aldus:

“1. De behaalde onvoldoendes zijn te zwaar om een A- attest met waarschuwing voor de 4 vakken waarvoor een onvoldoende werd behaald, of een B-attest te verlenen om volgende redenen:

Het eindresultaat van Carmen vertoont geen grote afwijking van het klas-gemiddelde. Het is echter niet het klasgemiddelde dat de bepalende factor is om na te gaan of een leerling tot het volgende leerjaar kan worden toegelaten.

De vraag die voorligt is de deliberatievraag: heeft de leerling in voldoende mate de leerplandoelstellingen bereikt om zijn/haar studies voort te zetten in – in principe dezelfde studierichting van – het 2de leerjaar van de derde graad in hetzelfde studiegebied? Dit is niet het geval.

Carmen slaagt niet voor de 4 richtingsvakken van de richting Economie-Moderne Talen of voor 15 van de 32 weekuren en zij heeft duidelijk blijk gegeven in onvoldoende mate de leerplandoelstellingen te hebben

bereikt om haar studies voort te zetten in – in principe dezelfde studierichting van – het 2de leerjaar van de derde graad in hetzelfde studiegebied.

Meer concreet waren er tekorten voor:

- Economie: voor de onderdelen algemene economie van het 2de semester en voor bedrijfseconomie.
- Frans: tekort voor kennis van grammatica, woordenschat, schrijfvaardigheid en spreekvaardigheid.
- Engels: tekort voor spreekvaardigheid, leesvaardigheid, schrijfvaardigheid en literatuurkennis.
- Duits: tekort voor mondelinge vaardigheid, spreekvaardigheid en toepassingen op de grammatica.

2. De score van Carmen voor dagelijks werk doet hieraan geen afbreuk om volgende redenen:

- Dat er in het dossier van Carmen een groot verschil tussen dagelijks werk en examens merkbaar is, is niet uitzonderlijk. De leerlingen in het 1ste jaar van de derde graad worden voor de eerste maal met een 2 semestersysteem geconfronteerd. Ook andere leerlingen van haar klas scoren opvallend lager t.o.v. hun dagelijks werk (soms nog meer dan Carmen).
- Bovendien toont de concrete analyse van de vakresultaten voor economie, Frans, Engels en Duits dat de punten op dagelijks werk vooral werden behaald op kleinere overhoringen, taken, projecten en groepswerken ('kranten in de klas' en 'eigen onderneming' voor economie; 'In Flanders Fields' voor de moderne talen), terwijl Carmen opvallend zwakker scoort voor de grotere toetsen die peilden naar het bereiken van de leerplandoelstellingen en die een vergelijkbare moeilijkheidsgraad hadden met de examens.

3. In verband met de vraag of het examenresultaat niet te zwaar doorweegt bij de beoordeling verwijst de klassenraad opnieuw naar de deliberatievraag. De klassenraad heeft het gehele dossier van de leerling in dit verband in overweging genomen: het dagelijks werk, de examens, de leerstoornissen en de bijkomende aangehaalde elementen. Het zijn al deze elementen die de delibererende klassenraad heeft overwogen om tot een oordeel te komen.

4. Er werd tijdens de deliberatie door de delibererende klassenraad rekening gehouden met de uitzonderlijke omstandigheden vermeld door de moeder van de leerling in haar verzoekschrift tot beroep dd. 03.07.2012.

Er is geen verband tussen de zwakke examenresultaten behaald in juni 2012 en deze uitzonderlijke omstandigheden om volgende redenen:

- De lage resultaten op de grote toetsen met een vergelijkbare moeilijkheidsgraad als de examens, die werden afgenomen in de loop van het tweede semester in de lange periode voor de examens wijzen er duidelijk op dat er ook al aanzienlijke tekorten waren in de maanden voor deze examens.

- Het verslag dat studiementor R. Swinnen maakte op basis van zijn begeleiding vóór de examens geeft eveneens aan 'dat er weinig veranderd is in vergelijking met de vorige trimesters; dat er een zekere vorm van paniek toeslaat wanneer de leerstof zich begint op te stapelen; dat het laatste rapport voor de eigenlijke examenperiode ook al niet goed was; dat Carmen moeite heeft om zich aan een realistische planning te houden omdat ze altijd al snel achterstand opliep'

Het feit dat de moeder van Carmen dit verslag van de studiementor probeert te ontkrachten door zijn werk in een slecht daglicht te plaatsen, betekent niet dat de delibererende klassenraad geen grote waarde hecht aan deze objectieve weergave van de feiten.

De concrete analyse van de resultaten op de rapporten voor dagelijks werk van het tweede semester treedt deze stelling overigens bij:

- Laatste rapport voor de examens (1.06.2012): 5 tekorten voor Nederlands, Frans (25%), natuurwetenschappen, aardrijkskunde, en economie (41%).
- Voorlaatste rapport (11.05.2012): tekort voor Duits (32%); voor Frans (52%); economie (52%)
- 2de rapport 2de semester (23.03.2012): tekort voor Duits (37%); voor Frans (56%); Engels (58%)
- 1ste rapport 2de semester (10.02.2012): tekorten voor Engels (45%) en economie (49%); voor Frans (51%); Duits (57%)

Deze uitzonderlijke omstandigheden rechtvaardigen geen A-attest met waarschuwing voor de vakken waarvoor een onvoldoende werd behaald, noch een B-attest, noch bijkomende proeven om volgende redenen:

- Zowel de moeder als de beroepscommissie wijzen er op om bij twijfel een positieve beslissing te nemen. De delibererende klassenraad geeft aan dat er voor hem geen twijfel is en dat de vraag naar één of meerdere waarschuwingen dan ook niet aan de orde is. Een waarschuwing voor één of twee hoofdvakken wordt gegeven voor leerlingen die niet geslaagd zijn en onvoldoende inzet hebben betoond voor deze vakken gedurende het schooljaar en waarvan men denkt dat zij het wel zouden kunnen. Een A-attest is dan in gelijkaardige omstandigheden niet meer verdedigbaar het volgende schooljaar.

In dit dossier heeft de leerling zich wel voldoende ingezet, doch behaalde zij niettemin tekorten voor 4 hoofdvakken.

De delibererende klassenraad is van oordeel dat het niet kan om een waarschuwing te geven voor 4 hoofdvakken aan een leerling waarvan men zeker is dat die het volgende jaar niet met vrucht kan volgen ondanks de inzet die ze tijdens het schooljaar heeft getoond.

- De leerling wordt niet uitzonderlijk aan bijkomende proeven onderworpen om volgende redenen:

De klassenraad valt de Raad van State bij dat de opgeworpen externe factoren aanleiding kunnen geven tot onverwachte en abnormale resultaten. Niettemin meent de klassenraad dat de zwakke resultaten niet in verband kunnen worden gebracht met deze ingeroepen omstandigheden. Omdat de klassenraad vindt dat hij zich doorheen het schooljaar een zo volledig en correct mogelijk beeld (kennis, inzichten, vaardigheden, attitudes) van de leerling heeft kunnen vormen (zie supra), zijn bijkomende proeven hier niet aan de orde.

Bovendien zou het gaan om 4 bijkomende proeven voor zowel Frans, Engels, Duits en economie. De op het eerste zicht kleinere totaaltekorten voor Engels, Duits en economie kunnen zeker niet gerelativeerd worden in dit bijzondere geval omdat Carmen telkens zeer zwak scoort tijdens het tweede semester en het net om die leerstof gaat waar in het 6de jaar moet op verder gebouwd worden. Om te bewijzen dat zij het 6de jaar aankan zou zij dus 4 bijkomende proeven moeten afleggen voor 4 hoofdvakken of voor 15 van de 32 weekuren.

De delibererende klassenraad is unaniem van oordeel dat dit een onrealistische, onhaalbare en onverantwoorde opgave zou zijn en kan dan ook niet op deze vraag ingaan.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4.1. Verwerende partij werpt op dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State – maar zonder één arrest daarbij te vermelden – na het opnieuw uitreiken van een C-attest door de klassenraad weerom het administratief beroep doorlopen moet worden alvorens verzoekster naar de Raad van State mag stappen; het arrest van 25 september 2012 is immers een eindarrest en het eerste geschil is daarmee definitief beslecht.

Beoordeling

4.2. De beslissing van 30 augustus 2012 is door de Raad van State bij arrest nr. 220.744 in haar tenuitvoerlegging geschorst, maar nog niet door een nietigverklaring definitief uit het rechtsverkeer verwijderd. Verwerende partij heeft het bijgevolg verkeerd voor, als zij zo een schorsingsarrest zomaar be-

schouwt als een ‘eindarrest’. Hoe dan ook lijkt de beslissing van 30 augustus 2012 ondertussen inderdaad, maar anderszins, uit het rechtsverkeer verdwenen te zijn. Aangenomen wordt immers, zoals de Raad overigens reeds heeft gewezen in bijvoorbeeld het arrest nr. 124.427 van 21 oktober 2003 inzake Verfaille, dat wanneer een klassenraad volgend op een schorsingsarrest een nieuwe beslissing neemt, hij daarmee de eerdere beslissing heeft vervangen en ze dus, minstens impliciet, ingetrokken. Dat betekent dan weer, dat met de thans bestreden beslissing een nieuwe eindbeslissing in de plaats is gekomen van de vorige eindbeslissing. Niet valt in te zien, op welke grond tegen dergelijke eindbeslissing weerom het interne verhaal moet worden uitgeput.

4.3. De exceptie wordt verworpen.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Spoedeisendheid en nadeelvereiste

Standpunt van de partijen

6. Verzoekster betoogt dat zij door de bestreden beslissing dreigt haar jaar te moeten overdoen, dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat het dreigend verlies van een schooljaar een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt en dat een vordering ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal

komen om dat dreigend verlies te keren, omdat het schooljaar dan te ver gevorderd zal zijn.

7. Verwerende partij is van mening dat het nadeel niet meer dreigt, maar ‘effectief’ is, omdat het nieuwe schooljaar ondertussen zes weken ver is en niet meer kan worden verwacht van verzoekster dat zij alsnog de leerstof kan inhalen.

Beoordeling

8. Verzoekster mag zich wat de besproken schorsingsvoorwaarden betreft terecht op de vaste rechtspraak van de Raad van State beroepen. Het dreigend verlies van een schooljaar maakt voor de betrokken leerlinge een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit. Een vordering ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen om het dreigend verlies van een schooljaar te keren.

Zoals verzoekster terecht opmerkt, is verwerende partij slecht geplaatst om het tijdsverloop tegen te werpen als argument, aangezien dit net eraan te wijten is dat de school zo laat de beroepsprocedure heeft afgehandeld met een beslissing die dan nog ondeugdelijk is.

9. De besproken voorwaarden zijn vervuld.

VII. Aangevoerde middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. Het eerste middel is geput uit “schending van de motiveringsverplichting en machtsoverschrijding”.

10.2. Verzoekster betoogt dat in dat verband “quasi alle bemerkingen” van haar eerder verzoekschrift in de zaak gekend onder nr. A. 206.380/XII-7077 kunnen worden herhaald “daar deze nog steeds niet opgehelderd zijn”. Ter adstructie knipt verzoekster de tekst van het overeenstemmende middel uit het vorige verzoekschrift en plakt zij die in het nu voorliggende verzoekschrift.

Verzoekster vervolgt dat er “weinig veranderd is met betrekking tot de nieuwe beslissing” van de delibererende klassenraad.

10.3. Verzoekster bestempelt het als een grove fout waar in de klassenraadbeslissing de toekenning van een B-attest wordt belicht, hoewel dat in de derde graad ASO niet tot de mogelijkheden behoort. Volgens haar ontbreekt ook de nodige motivering om een C-attest toe te kennen. De motivering van de beslissing, uitgedrukt in het aantal pagina’s, is weliswaar toegenomen, maar inhoudelijk blijft de klassenraad nog steeds zwaar in gebreke. Hij bedient zich nog steeds van gratuite verklaringen zonder die te staven. Het falen van verzoekster wordt wel uitgebreid toegelicht, maar haar argumenten om dat falen te verklaren, worden in de beslissing niet ontmoet.

10.4. Het argument dat verzoekster geen grote gehelen leerstof kan verwerken wordt volgens verzoekster tegengesproken door de feiten: ook bij dagelijks werk wordt getoetst op grotere gehelen en daar rijst voor verzoekster geen probleem, de kerstexamens van verzoekster waren niet slecht en het laatste tussentijds rapport van 31 mei 2012 was wél slecht (vijf tekorten) maar dit betreft geen grote gehelen aangezien het vorige tussentijds rapport dateert van nauwelijks drie weken eerder. De beweringen van de klassenraad – geen grote gehelen kunnen verwerken – zijn dan ook helemaal niet terug te vinden in de rapporten. Hieruit blijkt duidelijk dat dit te wijten is aan andere externe factoren.

Verzoekster betoogt dat zij duidelijk niet slechter presteert dan haar klasgenoten, dat zij het zeker niet moeilijker heeft om grote gehelen leerstof te

memoriseren in vergelijking met anderen en dat zij zeker geen gebrek aan basis-kennis kan hebben.

10.5. De klassenraad toont voorts niet aan waarom bijkomende proeven voor vier vakken met zeer kleine tekorten een onrealistische, onhaalbare en onverantwoorde opgave is, als haar een drietal weken ware gegund om ze voor te bereiden.

10.6. Verzoekster is ook van oordeel dat de delibererende klassenraad geen rekening heeft gehouden met haar prestaties in het verleden en haar studiehouding.

10.7. Waar het verband tussen de zwakke examenresultaten en de door verzoekster ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden wordt ontkend, houdt de bestreden beslissing geen steek. Opnieuw spreekt verzoekster tegen dat haar resultaten voor dagelijks werk te danken zijn aan kleine testen en werkjes en herhaalt zij dat ook grote overhoringen deel uitmaken van dat dagelijks werk, die bovendien voor meer punten meetellen. Een goed resultaat voor dagelijks werk spoort in die optiek niet meer met de conclusie van de klassenraad dat verzoekster niet in staat zou zijn grotere gehelen leerstof te verwerken. Het dagelijks werk moet ook een voorbereiding zijn op de examens en het is dan de fout van de school als de punten van dagelijks werk niet representatief zijn.

10.8. Verzoekster verwijst nog naar de bepaling van artikel 57 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 2002 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs (hierna: het organisatiebesluit) en stelt, enerzijds, dat de klassenraad haar tekorten niet concretiseert in functie van de leerplandoelstellingen die al dan niet werden bereikt en, anderzijds, dat de klassenraad niet mag eisen dat zij voor alle vakken de doelstellingen die in het leerplan opgenomen zijn, in voldoende mate moet bereiken.

10.9. Volgens verzoekster heeft de klassenraad ook nog steeds geen rekening ermee gehouden dat de door haar ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden in combinatie zijn te beoordelen met haar leerstoornissen (dyslexie en ADD); de leerstoornissen worden door de delibererende klassenraad in de bestreden beslissing zelfs niet meer aangehaald. Verzoekster verwijst naar haar bezwaarschrift voor de beroepscommissie.

10.10. Tot slot betoogt verzoekster dat de delibererende klassenraad er onterecht vanuit gaat dat een waarschuwing slechts gegeven kan worden voor een tekort voor één of twee ‘hoofdvakken’ en zij besluit ‘bijkomend’ dat er geen motivering te vinden is waarom zij nu ineens handel moet gaan volgen.

Beoordeling

11. Het wezenlijke motief om aan verzoekster een oriënteringsattest C toe te kennen is dat verzoekster “niet [slaagt] voor de 4 richtingsvakken van de richting Economie-Moderne Talen of voor 15 van de 32 weekuren en zij heeft duidelijk blijk gegeven in onvoldoende mate de leerplandoelstellingen te hebben bereikt”.

12. De motivering van het al dan niet slagen van een leerling ligt in de eerste plaats besloten in de behaalde punten. Die punten moeten namelijk worden geacht een representatief beeld te geven van de kennis, de vaardigheden en, voor zover opgenomen in het leerplan, de attitudes van de leerling.

Uitgaande van het vermoeden van deskundigheid dat tot weerlegging kleeft aan de hoedanigheid van de leerkracht immers, wordt ervan uitgegaan dat de leerkrachten tijdens het schooljaar de door het leerplan vereiste leerstof volledig en bekwaam hebben onderwezen, dat zij de vorderingen van de leerling correct hebben geobserveerd en geëvalueerd tijdens het “dagelijks werk”, dat zij examens hebben opgesteld die niet eenzijdig zijn maar representatief voor de effectief onderwezen leerstof naar leerinhoud zowel als moeilijkheidsgraad, dat zij

die examens objectief en vakkundig hebben verbeterd en aan de hand van een valide puntenspreiding over de leeronderdelen gequoteerd ten einde over de bereikte kennis en vaardigheden van de leerling te rapporteren en dat de relatieve waarde tussen de punten voor dagelijks werk en de proefwerken weloverwogen het leerproces van de leerling tijdens het jaar en zijn of haar capaciteit tot verwerking van afgewerkte en grotere gehelen weergeeft.

Van elke individuele leerkracht en van de delibererende klassenraad als geheel wordt ook verwacht dat hij zich bij het interpreteren van de resultaten daarenboven bewust is van een mogelijke foutenmarge en van het nut van klasgemiddelde of mediaan, of van het aftoetsen bij vakcollega's bij twijfelgevallen.

Aangenomen wordt bijgevolg dat een jaarcijfer in beginsel een geldige en betrouwbare weergave is van het relatieve belang dat moet worden gegeven aan procesevaluatie en aan verwerking van grotere gehelen – zowel tijdens het dagelijks werk, tijdens een eventuele permanente evaluatie en tijdens de examenperiodes – en aan de verschillende onderdelen van de leerstof die voor het betrokken vak in de loop van het jaar aan bod is gekomen en dat het om die reden ook betekenisvol is om later studiesucces te voorspellen. Daaruit volgt, ook weer in principe, dat de leerling die niet een voldoende jaarresultaat behaalt, voor dat vak de leerplandoelstellingen ook niet op voldoende wijze heeft bereikt.

13. Hiermee spoort *prima facie* de conclusie van de delibererende klassenraad dat verzoekster voor de vier vakken waarvoor zij een jaartekort behaalde, de leerplandoelstellingen inderdaad in onvoldoende mate heeft bereikt.

Indien verzoekster het anders ziet, valt het haar toe om haar stelling te onderbouwen ten einde voormeld vermoeden te doen wankelen. Daargelaten of zulks haar op dit ogenblik in de procedure nog zou zijn toegelaten, stelt de Raad vast dat zij daartoe vooralsnog alleszins geen poging onderneemt.

Zoals reeds in het arrest nr. 220.744 van 25 september 2012 voorlopig is vastgesteld, heeft verzoekster nooit haar tekorten op zich in vraag gesteld, noch de conclusie dat jaartekorten voor al de vier profielbepalende vakken, of ongeveer de helft van het lessenpakket, in beginsel een C-attest wettigen.

14. Artikel 57 van het organisatiebesluit schrijft voor dat “onverminderd de bepalingen van artikel 56” – die te dezen niet van toepassing zijn en handelen over de geïntegreerde proef in het technisch, kunst- en beroepssecundair onderwijs – “het met vrucht beëindigen van leerjaren van het voltijds secundair onderwijs niet noodzakelijk gebonden [is] aan het slagen voor afzonderlijke toetsen, examens of proeven over een deel of het geheel van de vorming”. Zo in deze bepaling gelezen moet worden dat de klassenraad niet van verzoekster mag verlangen dat zij voor alle toetsen, examens of proeven slaagt, lijkt ze er toch niet aan in de weg te staan dat een klassenraad een C-attest uitreikt wanneer hij vier jaartekorten vaststelt voor alle richtingbepalende vakken.

15. Met haar vordering bij de Raad van State streeft verzoekster echter wezenlijk na dat de delibererende klassenraad de door haar aangevoerde uitzonderlijke omstandigheden die haar overkwamen sinds einde mei 2012, eensdeels, en de door het falen van de school misgelopen remediëring, anderdeels, erkent en ze in die mate bij zijn beslissing betreft dat verzoekster wordt onderworpen aan bijkomende proeven of dat haar zelfs een A-attest met waarschuwingen wordt toegekend.

16.1. In de thans bestreden beslissing stelt de delibererende klassenraad dat er “geen verband [is] tussen de zwakke examenresultaten behaald in juni 2012 en deze uitzonderlijke omstandigheden”, daarbij argumenterend dat “[d]e lage resultaten op de grote toetsen met een vergelijkbare moeilijkheidsgraad als de examens, die werden afgenomen in de loop van het tweede semester in de lange periode voor de examens [...] er duidelijk op [wijzen] dat er ook al aanzienlijke tekorten waren in de maanden voor deze examens”, dat de studiementor van verzoekster er ook op gewezen heeft dat “paniek toeslaat wanneer de leerstof zich

begint op te stapelen; dat het laatste rapport voor de eigenlijke examenperiode ook al niet goed was; dat Carmen moeite heeft om zich aan een realistische planning te houden omdat ze altijd al snel achterstand opliep” en dat een “concrete analyse van de resultaten op de rapporten voor dagelijks werk van het tweede semester [...] deze stelling overigens [bijtreedt]”. Daaruit leidt de klassenraad af dat hij zich “doorheen het schooljaar een zo volledig en correct mogelijk beeld (kennis, inzichten, vaardigheden, attitudes) van de leerling heeft kunnen vormen [...]”, zodat “bijkomende proeven hier niet aan de orde [zijn]”.

Daarmee heeft de delibererende klassenraad formeel gemotiveerd waarom hij meent dat de door verzoekster aangevoerde uitzonderlijke omstandigheden – waarvan de klassenraad overigens ditmaal uitdrukkelijk erkent dat ze aanleiding kunnen geven tot onverwachte en abnormale resultaten – geenszins de tekorten verklaren.

16.2. Terwijl de delibererende klassenraad voorheen, zoals vastgesteld in het eerdere schorsingsarrest, met de verzuchting van verzoekster onvoldoende zorgvuldig was omgegaan en ze alleszins enkel met niet onderbouwde gemeenplaatsen had afgewezen, lijkt hij ditmaal dus wel degelijk *in concreto* rekening te hebben gehouden met de bedoelde omstandigheden, ze in zijn beoordeling betrokken en uitgeschreven waarom ze hem niet tot de gevraagde bijkomende proeven of een attest-met-waarschuwing konden brengen. Gemeenplaatsen kunnen deze motieven niet meer worden genoemd.

16.3. Als verzoekster meent dat de klassenraad niet op deugdelijke gronden tot dat inzicht is gekomen, dan valt het haar toe om de motieven aan wettigheidskritiek te onderwerpen, hetgeen eerder de materiële motivering van de beslissing betreft.

In dat geval mag van haar verwacht worden dat zij haar kritiek concretiseert in functie van de nieuw geformuleerde motivering. Het gaat niet op, zo lijkt, kritiek die betrekking had op stijlformules uit een eerdere beslissing die in

niets gelijken op de motieven van de vervangende beslissing zonder meer in het verzoekschrift te reproduceren. In een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid mag een verzoekende partij niet van de rechter verwachten dat hij onderzoekt wat van de ‘oude’ kritiek nog nuttig betrokken kan worden op de nieuw gegeven motivering.

16.4. Verzoekster slaagt er in de huidige stand van de procedure voorts niet in de motieven te ontkrachten waarmee de klassenraad weigert de zwakke examenresultaten behaald in juni in verband te brengen met de bijzondere omstandigheden als grond voor een uitgestelde beslissing of een A-attest met waarschuwing. Dat ook bij het dagelijks werk grote gehelen leerstof aan bod komen, wordt in de bestreden beslissing niet anders gezien. Integendeel verwijst de klassenraad ernaar, zo lijkt, waar hij precies aandacht heeft voor de grote toetsen met een vergelijkbare moeilijkheidsgraad als de examens. Dat verzoekster niettemin slaagcijfers kan voorleggen op de rapporten, is niet noodzakelijk in tegenspraak daarmee. Zo kunnen goede resultaten voor enkele kleinere testen, taken of projecten de ongunstige invloed van een slecht resultaat voor één grotere test op het gemiddelde eindresultaat neutraliseren. Verzoekster beweert wel op de terechtzitting dat de grotere toetsen voor 4/5 tellen in het dagelijks werk en de kleinere overhoringen voor 1/5, maar dit niet in het verzoekschrift neergeschreven, laat staan verder uitgewerkt argument is een door geen enkel stuk onderbouwde bewering waarmee de Raad geen rekening mag houden. In zijn concrete analyse heeft de klassenraad voorts niet enkel oog voor de punten die verzoekster heeft behaald bij het ene door haar genoemde rapport van einde mei. Ten slotte mag verzoekster ontevreden zijn over de begeleiding die zij kreeg van haar studiementor, wat hierna aan bod komt, daarmee is nog niet aangetoond dat zijn feitelijke observaties verkeerd zijn.

Dat de delibererende klassenraad de mogelijkheid van bijkomende proeven voor vier hoofdvakken een onrealistische, onhaalbare en onverantwoorde opgave noemt, lijkt in het licht van het voorgaande slechts een overtollig motief. Immers, de klassenraad heeft voorafgaand aan die overweging al

vastgesteld over alle gegevens te beschikken om over verzoeksters slagen of niet-slagen te kunnen beslissen.

In die omstandigheden lijkt verzoekster niet voldoende overtuigend dit onderdeel van de conclusies van de delibererende klassenraad te kunnen weerleggen.

Dat de klassenraad tot tweemaal toe ook een B-attest vermeldt, noopt niet tot een andere conclusie.

17.1. Een leerstoornis kan een reden zijn die een klassenraad tot omzichtigheid moet aanzetten bij het onderzoek van de prestaties van de leerling in kwestie.

17.2. Zoals de Raad van State voorts al in tal van arresten heeft overwogen, is het één zaak of een leerling bewezen heeft de van haar verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als zij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die haar op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven.

Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet tijdig over problemen te hebben gecommuniceerd, niet in de passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien of ze niet te hebben toegepast, dan kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt, laat staan dat van de weeromstuit aan de leerling, ook al heeft zij het schooljaar niet met vrucht beëindigd, ter genoegdoening maar een A-attest – of de gunst van bijkomende proeven – verleend moet worden.

In uitzonderlijke gevallen evenwel zou een klassenraad, die erkent dat een tekort in een eerste jaar van een graad mede veroorzaakt is door een

gebrek aan begeleiding, kunnen onderzoeken of hieraan geremedieerd kan worden tijdens het erop volgende schooljaar van diezelfde graad of door middel van bijkomende proeven – of een combinatie van beide.

17.3. In haar bezwaarschrift voor de beroepscommissie verwijst verzoekster naar haar leerstoornissen, het ontbreken op de rapporten sinds Kerstmis van waarschuwingen daaraan gerelateerd en het ontbreken van remediëring. Zij betoogt dat een contract voor haar leerstoornissen, opgesteld door de school zelf, voor een deel niet behoorlijk is opgevolgd en geeft daarvan vervolgens meerdere concrete voorbeelden. Volgens verzoekster heeft zij een leerkracht daarover ook aangesproken, maar is er geen verandering gekomen. Zij werpt op dat een goede begeleiding het verschil had kunnen maken. Als een op maat en in detail opgesteld begeleidingsplan wordt opgesteld, mag zij ervan uitgaan dat het ook strikt wordt nageleefd, hetgeen niet gebeurd is. Zij voegt daaraan toe dat dit alles voor haar het verschil had kunnen maken en wil de kans krijgen “om in een 6de jaar, met volgehouden inspanning en met de juiste begeleidingsmaatregelen, te bewijzen dat ze wel de leerplandoelstellingen kan halen”, en nog: “We weten dat een bijkomende proef geen recht is. Maar hadden de begeleidende maatregelen wel voldoende kunnen uitgevoerd worden, dan hadden deze zeker tot enkele % meer resultaat geleid. Anders neem je geen maatregelen. Enkele % meer op ieder vak en Carmen heeft een A-attest door de toch wel zeer kleine tekorten! Daarom zouden we de klassenraad willen vragen om bijkomende proeven te willen overwegen als een beslissing voor een A-attest te zwaar lijkt, zodat ze zelfstandig kan bewijzen dat ze de nodige leerplandoelstellingen toch kan halen”.

17.4. De verhaalmogelijkheid die de Codex Secundair Onderwijs aan een leerling waarborgt moet erop gericht zijn, wil ze enig nut hebben, om de klachten en argumenten van een leerling te onderzoeken en daadwerkelijk in een nieuwe beoordeling te betrekken.

17.5. Volgens wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt, moet uit de verslagen van de studiementor blijken dat verzoekster “hard

werkt, doch over onvoldoende intellectuele capaciteiten beschikt om de leerstof binnen een bepaalde termijn te beheersen” en dat zij “een slechte studiehouding had die maar niet verbeterde ondanks begeleiding”. Verwerende partij merkt nog op, in de nota, dat niets belette dat haar moeder “zelf ook op zoek [zou] gaan naar speciale hulp voor haar dochter”. Ook betoogt verwerende partij op de terechtzitting, dat het beleid van de school erop neerkomt dat de leerling in de derde graad minder met het handje gehouden wordt en tot grotere zelfstandigheid moet groeien. Zij erkent ten slotte dat de verslagen van de studiementor nooit aan verzoekster of haar ouders zijn meegedeeld.

17.6. Van de argumenten die verwerende partij in de nota met opmerkingen neerschrijft, is geen spoor terug te vinden in de beslissing zelf. De Raad van State mag met zulke *post factum* gegeven redenen, waarvan niet blijkt dat ze aan de delibererende klassenraad kunnen worden toegeschreven, geen rekening houden.

Niettemin vraagt de Raad zich wel af, hoe verwerende partij in voorkomend geval zal kunnen verantwoorden, dat dyslexie wijst op een gebrek aan intellectuele capaciteiten; hoe een slechte studiehouding spoort met de vaststelling, wél gedaan door de klassenraad in de bestreden beslissing, dat verzoekster “zich wel voldoende ingezet” heeft en “inzet tijdens het schooljaar heeft getoond” als reden overigens om geen A-attest met waarschuwing te geven; hoe realistisch het is om van de moeder van verzoekster te vereisen in bijkomende begeleiding te voorzien gegeven dat verzoekster op internaat zit en de verslagen van de studiementor blijkbaar nooit werden meegedeeld; hoe een leerstoornis zoals dyslexie van aard kan zijn om een daarmee getroffen leerling minder strikt te begeleiden en tot grotere zelfredzaamheid te brengen louter omdat zij ouder geworden is – verdwijnt daarmee de leerstoornis of wordt ze minder belastend?

17.7. Wat daar ook van zij, en zoals verwerende partij op de terechtzitting uiteindelijk ook niet anders kan dan toegeven, heeft de klassenraad *prima facie* aan de concrete bezwaren die verzoekster in haar bezwaarschrift heeft ge-

formuleerd vervolgens in de bestreden beslissing – noch overigens in de eerdere, geschorste beslissing – ook maar enige aandacht gegeven. De leerstoornis van verzoekster en de vermeend spaak gelopen opvolging van het “individueel begeleidingsplan voor leerlingen met dyslexie en ADD” dat voor verzoekster is opgesteld komen in de bestreden beslissing, zoals verzoekster terecht aanvoert, effectief niet noemenswaardig ter sprake. De enkele overweging in dat verband dat de klassenraad “het gehele dossier van de leerling in dit verband in overweging [heeft] genomen: het dagelijks werk, de examens, de leerstoornissen en de bijkomende aangehaalde elementen. Het zijn al deze elementen die de delibererende klassenraad heeft overwogen om tot een oordeel te komen”, zonder er daarbij verder nog één woord aan te wijden, volstaan niet. Het is een passe-partout die er geenszins van doet blijken dat ook die grief van verzoekster, daadwerkelijk in de beoordeling is betrokken.

17.8. Het middelonderdeel is in die mate ernstig.

18.1. Verzoekster meent dat de delibererende klassenraad geen rekening heeft gehouden met haar prestaties in het verleden en met haar studiehouding.

18.2. Waarom verzoeksters goede prestaties in vroegere studiejaar dit studiejaar een C-attest in de weg moeten staan, is voor de Raad niet dadelijk duidelijk en wordt door verzoekster ook niet toegelicht.

18.3. De studiehouding van een leerling tijdens het betrokken studiejaar dan weer, heeft bij de deliberatievraag in beginsel slechts een ondergeschikte, aanvullende betekenis. De klassenraad heeft bovendien overwogen dat een waarschuwing niet kon worden gegeven “ondanks de inzet” van verzoekster, zodat het uitgangspunt van verzoekster feitelijke grond lijkt te missen. Verzoekster toont niet aan waarom haar ijver tijdens het schooljaar de motieven om een C-attest toe te kennen ondeugdelijk maakt.

18.4. Dit onderdeel van het middel is niet ernstig.

19. Dat verzoekster handel (TSO) wordt aangeraden, ten slotte, is niet meer dan een vrijblijvend studieadvies; het lijkt geen eenzijdig uitvoerbare rechtshandeling, onderworpen aan de motiveringsplicht. Een gebrekkig studieadvies lijkt hoe dan ook niet de beslissing over al dan niet slagen te kunnen vitiëren.

20. Uit wat voorafgaat volgt dat het eerste middel ernstig is, maar enkel in de mate besproken *sub* 17.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

21. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar kritiek luidt in dat verband, samengevat, dat haar of haar ouders nooit eerder werd meegedeeld dat zij niet in staat zou zijn grotere gehelen leerstof te verwerken of basiskennis te missen, dat zij dit uiteraard voorafgaand aan de examens moest kunnen vernemen en niet, zoals verzoekster zelf stelt, “als het kalf reeds verdronken is”, dat het schoolreglement daaromtrent overigens concrete verplichtingen voor de school bevat en dat de school in haar geval is tekortgeschoten in de opvolging en remediëring van haar leerstoornissen. Zij wijst nogmaals op het begeleidingsplan dat door de school niet is gevolgd.

Beoordeling

22. Verwezen mag worden naar wat hiervóór, *sub* 17, is overwogen. Het valt éérs toe aan de klassenraad, om zich ervan te vergewissen of het begeleidingsplan correct is opgevolgd en in dat geval op gemotiveerde wijze de klachten van verzoekster te weerleggen. Kan hij dat niet en moet hij enig falen erkennen, dan zal de klassenraad vervolgens moeten oordelen of er reden is, in die omstandigheden, om het C-attest te heroverwegen. In de mate waarin hij dat tot

hiertoe nog niet heeft gedaan, handelt de klassenraad onzorgvuldig en is het middel ernstig. Voor het overige is het middel voorbarig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

23. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij kan zich niet van de mening ontdoen dat een andere zorgvuldig handelende klassenraad in dezelfde feitelijke omstandigheden, rekening houdend met alle voorgaanden, nooit tot eenzelfde besluit zou komen. In dat verband verwijst zij naar het advies van de beroepscommissie dat “de 4 onvoldoendes in het jaarrapport [...] wellicht in normale omstandigheden een andere invulling zouden gekregen hebben” en de relatieve weging van dagelijks werk ten opzichte van het aandeel van de examens in de berekening van het jaartotaal, zoals vastgelegd in het schoolreglement. Het aandeel dagelijks werk in het jaartotaal is voor de ASO-leerlingen in de derde graad erg klein in vergelijking met de leerlingen uit de lagere graden ASO en de leerlingen in het technisch en beroepssecundair onderwijs. Mocht het aandeel van dagelijks werk wat hoger hebben gelegen – wat de onderwijsinspectie ook zou bepleiten – dan zou zij geslaagd zijn geweest. De beslissing komt des te strenger voor wanneer wordt vergeleken met haar klasgenoten en het klasgemiddelde.

Beoordeling

24.1. De verhouding in de berekening van het jaartotaal tussen de punten, toegekend voor dagelijks werk en de punten voor de examens, is verankerd in het schoolreglement, waarvan verzoekster dan weer niet vordert, laat staan aantoont dat dit buiten toepassing moet worden verklaard met toepassing van artikel 159 van de Grondwet. Voorts is de enkele bewering dat de onderwijsin-

spectie zou aansturen op een andere verhouding, niet van aard *ipso facto* de onredelijkheid of, meer algemeen, de onwettigheid ervan aan te tonen.

Overigens lijkt verzoekster het bij het verkeerde eind te hebben. Het schoolreglement heeft het in punt 3.5.3.3. (blz. 38-39) over een verhouding 30 (proefwerken) en 10 voor dagelijks werk in de eerste en de tweede graad ASO, over diezelfde verhouding (30-10) in het eerste semester van de leerjaren in de derde graad en een verhouding 45-15 in het tweede semester van de leerjaren in de derde graad. Een verhouding 30-10 is gelijk aan een verhouding 45-15. Eerder dan de onderlinge verhouding proefwerken – dagelijks werk, is voor verzoekster het feit dat aan de punten van het tweede semester een groter gewicht wordt toegekend, problematisch. Maar daarop levert zij geen kritiek.

24.2. In die mate is het middel niet ernstig.

25.1. In zoverre verzoekster vraagt de onredelijkheid van de bestreden beslissing vast te stellen na vergelijking met haar medeleerlingen, dient erop gewezen dat verzoekster zelf nalaat de vergelijking aan de Raad van State voor te leggen. Zij maakt daaromtrent geen enkel gegeven over.

25.2. In die mate is het middel onontvankelijk en dus, niet ernstig.

26. Voor het overige is het middel voorbarig. Een toets aan het redelijkheidsbeginsel lijkt immers pas aan de orde wanneer de motieven deugdelijk zijn en vast staan, hetgeen op dit ogenblik als gezien nog niet het geval is.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

27. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij betoogt dat verwerende partij het individueel begeleidingsplan gedeeltelijk naast zich heeft neergelegd en eenzijdig heeft aangepast.

Beoordeling

28. Voor zover verzoekster met dit middel enkel op zoek zou gaan naar de schuldige voor haar falen merkt de Raad op, zoals hij reeds overwoog *sub* 17.2, dat een dergelijk middel in beginsel niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. De vermeende houding van de school kan mogelijk de aansprakelijkheid van het schoolbestuur impliceren voor eventuele schade die verzoekster heeft geleden, maar vermag niet zonder meer de onwettigheid van de eventuele tekorten of van de daarop steunende beslissing aan te tonen.

Verzoekster laat daarenboven na dit middel met een minimum aan gegevens te onderbouwen en zij brengt het vermeende falen van de school in dit middel op het eerste gezicht ook niet in een aantoonbaar rechtsreeks verband met de onwettigheid van de bestreden beslissing. Zoals het middel is geformuleerd, ontsnapt aan de Raad van State hoe het tot de gevorderde schorsing kan bijdragen.

29. Het middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

30. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van de verdediging omdat haar nooit een afschrift van de notulen van de delibererende klassenraad werd overgemaakt en omdat werd nagelaten de beroepsmogelijkheid tegen de nieuwe beslissing te vermelden.

Beoordeling

31.1. De regelgeving schrijft op het eerste gezicht nergens voor dat aan verzoekster een afschrift van de notulen van de delibererende klassenraad wordt meegedeeld. Het lijkt te volstaan dat verzoekster op de hoogte wordt gebracht van de motieven die de klassenraad ertoe hebben gebracht haar een oriënteringsattest toe te kennen.

31.2. Een gebrek in de mededeling van de beroepsmogelijkheden heeft geen invloed op de wettigheid van de genomen beslissing. Het heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn voor verzoekster geen aanvang heeft genomen.

31.3. Het middel is niet ernstig.

F. De overige bemerkingen van verzoekster

Uiteenzetting door verzoekster

32. Onder de hoofding “overige bemerkingen” doet verzoekster gelden dat het “[opvalt] dat de bestreden beslissing niet bekrachtigd is geworden door het schoolbestuur”, dat “deze beslissing nergens ondertekend is geworden”, dat “de gehele motivering over een andere boeg is gegooid en er nergens meer sprake is van een gebrek aan basiskennis, doch dat de school nu op basis van andere motieven meent tot eenzelfde beslissing te moeten komen” en dat daarbij “de vraag kan gesteld worden of deze [motieven] nog wel met de werkelijkheid overeen komen”.

Bespreking

33. Voor zover die ‘bemerkingen’ niet al samenvallen met de reeds besproken middelen, zij opgemerkt dat verzoekster wel elementen aanvoert die haar ‘opvallen’, evenwel zonder dat zij daarbij verduidelijkt of dit volgens haar

onwettigheden zijn en, meer specifiek, welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij geschonden acht.

Aldus omschreven bemerkingen voldoen niet aan de vereisten om als middel in de zin van artikel 16, § 2, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, te worden aangemerkt.

Deze overige bemerkingen van verzoekster kunnen derhalve niet in aanmerking worden genomen.

VIII. Slotsom

34. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

IX. Voorlopige maatregelen

Vordering

35. In haar verzoekschrift vordert verzoekster dat de Raad van State toelating zou verlenen voorlopig de lessen en examens aan te vatten in het zesde jaar en een nieuwe beraadslaging door de delibererende klassenraad zou bevelen om een nieuwe beslissing te nemen. Op de terechtzitting verduidelijkt verzoekster evenwel dat de eerste maatregel per ongeluk is overgenomen uit het eerste verzoekschrift en als niet geschreven moet worden beschouwd.

Beoordeling

36. Om de hiervoor uiteengezette redenen is de Raad van oordeel dat de grondvoorwaarden van, kort gezegd, uiterst dringende noodzakelijkheid, ernstige middelen en moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld zijn.

Wegens de concrete omstandigheden, reeds uiteengezet in het arrest nr. 220.744 – “de concrete omstandigheden van de zaak, waarbij verwerende partij er in het verleden al geen blijk van heeft gegeven met passende voortvarendheid te handelen en waarbij verzoekster daarenboven een leerstoornis heeft en des te meer met een spoedige beslissing is gebaat en bovendien niet langer is ingeschreven in de school van verwerende partij” – en die ingevolge het tijdsverloop thans des te meer overtuigen, is er reden om de vordering, waartegen verwerende partij zich in de nota overigens niet verzet, in te willigen.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing genomen op 28 september 2012 door de delibererende klassenraad van het Sint-Jan Berchmanscollege Genk, 5 economie - moderne talen, waarbij aan Carmen Peeters een oriënteringsattest C werd toegekend.

2. De Raad van State beveelt dat voornoemde delibererende klassenraad onverwijld en uiterlijk maandag 15 oktober 2012 samenkomt om zijn beslissing te heroverwegen, in aanmerking nemend de in huidig arrest ernstig bevonden bezwaren van Carmen Peeters, dat het resultaat van deze beraadslaging aan verzoekster zonder uitstel per e-mail of telefonisch ter kennis wordt gebracht en haar wordt betekend bij aangetekend schrijven uiterlijk dinsdag 16 oktober 2012.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 oktober 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren, staatsraad,
waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Bram Van Thillo, griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Geert Van Haegendoren